

for Tredjemand i saadanne Ægteskaber. Jeg tror ganske sikkert, at det ikke vil volde Tredjemand nogen videre Vanskelighed at betragte Ægtefællerne som *Interessenter* og i hvert enkelt Tilfælde forhøre sig om i hvilken Proportion de hefter i foreliggende Tilfælde. — Det gælder blot om, at den almindelige Bevidsthed vænnes til at tænke sig Mand og Hustru som to økonomisk selvstændige Parter og ikke som nu, hvor Manden faktisk regnes for at repræsentere begge Ægtefællerne. — Og naar Fru A. H. B. mener, at mit Forslag vil virke tungt og indviklet i det praktiske Liv, saa er det sikkert en overdreven Frygt for de Vanskeligheder som kan tænkes at følge af varierende Forhold, i hvilket Ægtefællerne hæfter overfor Tredjemand, der har dikteret denne Udtalelse.

Til Slut maa jeg imødegaa den rent forkerte Bemærkning, at mit Forslag ikke tager noget som helst Hensyn til Ægtefællernes Formuesforhold under Ægteskabet. Det fremgaar tvært imod ganske tydeligt, at den ene Ægtefælles Fordel og Vinding under Ægteskabet ogsaa kommer den anden Ægtefælle til Gode, samt at den enes Tab ogsaa bliver den andens Tab. Dette ligger deri, at den ringest stillede af Ægtefællerne gennem hele Ægteskabet beholder *ikke en engang for alle fastsat Sum* af den bedre stillede Ægtefælles Indtægter, som Kompensation for mulig opgivet Selverhverv, *men en Gang for alle fastsat Kvotient*, hvis faktiske Størrelse kan variere baade opad og nedad. — At tale om, at en Hustru i noget Tilfælde efter mit Forslag „kommer til at virke som en økonomisk Byrde for sin Mand“ er ret gaadefuldt, idet en Hustru aldrig kan komme til at kræve mere end Halvdelen af sin Mands Indtægter som Kompensation for et nok saa indbringende Erhvervs Opgivelse — og saa er da Manden og Hustruen halvt om Indtægterne og halvt om Udgifterne — med andre Ord: I saa Tilfælde kan efter mit Forslag Mand og Kvinde i Ægteskabet staa som *økonomisk jævnbyrdige*, ligesaa vel som de — altid — forudsættes at staa overfor hinanden som *personligt jævnbyrdige*, i Kraft af den Kærlighed, der førte dem sammen. I dette Tilfælde kan man altsaa godt sige, at der ud fra den germansk-nordiske Tradition er skabt en Lighed mellem Ægtefællerne økonomisk set, der med Bibeholdelse af begges fuldstændige Selvstændighed

er lige saa ideel, som den Lighed den østerlandsk-kirkelige Tradition kræver, og som den oftest bruger Udtrykket *Enhed* for, eller at Mand og Hustru er ét. Paa dette Punkt mødes ogsaa mit Forslag med det af Friherre Georg Stjernstedt fremsatte Forslag, hvor Ægtefællernes økonomiske Lighed er helt og konsekvent gennemført, med Bibehold af begges Selvstændighed — og uden Hensyn til Parternes virkelige økonomiske Værd. — Som man ser heraf, kan Idealet i dette Tilfælde naas ad forskellige Veje, og med forskellig Begrundelse. — Men saa er det ogsaa ret uforstaaeligt, naar Fru A. H.-B. udtaler, at denne økonomiske Lighed er det Fremtidsideal, Kvinder i deres Hjærter har set hen til, i hendes Omtale af Frih. G. Stjernstedts Forslag, men finder samtidig, at efter mit Forslag bliver Hustruen i dette Tilfælde „en tung økonomisk Byrde for sin Mand“.

Jeg har i min Artikel i Kv. og Samf. stærkt pointeret, at mit Forslag gik ud paa ved Lov at sikre Hustruen — eller den økonomisk ringest stillede af Ægtefællerne — *en Minimum-Indtægt* i Ægteskabet. Frih. G. Stjernstedts Forslag derimod gaar ud paa at sikre Hustruen (eller den ringest stillede) en *Maximum-Indtægt* i Ægteskabet. Men for os begge har det været Hovedsagen, at sikre Hustruens økonomiske Selvstændighed.

Det er en selvindlysende Sag, at ligesom der under den nuværende Ægteskabslov, der helt udelukker Hustruen fra nogen Raadighed over Mandens Indtægter, findes mange gode Ægteskaber, hvor Ægtefællerne faktisk deler Indkomsterne ligeligt, saaledes vil en Lov, der sikrer Hustruen en Minimum-Indtægt i Ægteskabet, selvfølgelig ikke være til Hinder for, at Ægtefællerne enes om en anden og mere — eller *helt* — ligelig Deling af deres Indtægter. Dette er meget retteligt paapeget i Baron G. Stjernstedts Artikel om vore 2 Forslag i Hertha (Hefte 16). Kun vil mit Forslag om at sætte den personlige Kapitaliseringsværdi som *Lovgrænse* medføre, at en Aftale Ægtefællerne imellem, eller en Ægteskabskontrakt, der bød den ringest stillede *mindre* end dennes personlige Kapitaliseringsværdi, ikke kunde blive bindende eller sanktioneres — idet den stred mod den i Loven fastsatte Minimumsgrænse.

Björg Blöndal.

Til Dansk Kvindesamfunds Medlemmer.

—o—

Nedenstaaende Udkast til Love for Dansk Kvindesamfunds fremtidige Distrikter er udsendt til alle Formænd og vil antagelig i den nærmeste Fremtid komme til Forhandling i de forskellige Kredse. Vi minder i den Anledning vore Medlemmer om, hvor vigtigt et Spørgsmaal dette er og hvor nødvendigt det derfor er, at de sætter sig nøje ind i det og med Omhu vælger de Repræsentanter til Fællestyrelsen, som de tror kan gavne vor Sag bedst.

Man har fra forskellige Sider udtalt Ønske om, at Kredsene i de forskellige Distrikter skulde udtale sig i Bladet om disse Love og fremkomme med Forslag til Distrikternes Kandidatlistes.

En saadan Nominering af Kandidater er det jo paa høje Tid finder Sted allerede nu for de Landsdeles Vedkommende, der af Naturen er afgrænsede til Distrikter, nemlig Fyn, Sjælland og Lolland-Falster, idet disse Distrikters Formænd (og dermed Medlemmerne af Fællestyrelsen fra Fællesmødet 1916) jo skal vælges inden Fællesmødet. For Jyllands Vedkommende stiller Sagen sig jo noget anderledes, idet den Distriktsinddeling, der her er foreslaaet af det i denne Anledning nedsatte Udvalg, med Hensyn til de jyske Distrikters Grænser, først skal vedtages paa Fællesmødet 1916 umiddelbart før Valg skal foregaa; men en Nominering af Kandidater paa forventet Vedtagelse af Inddelingen (se Forslagets § 2) vil derfor netop være *dobbelt* ønskeligt og sikkert i høj Grad vejledende for Vælgerne.

Vi henstiller derfor til Kredsene *snarest mulig* at afholde Medlemsmøde om de nye Distriktslove og der søge at udfinde Emner til Kandidatlisterne og indsende saadanne Navne til Offentliggørelse.

Jo flere der foreslaas, jo rigere et Udvalg faar hvert Distrikt; derfor anmoder vi indstændig om, at Medlemmerne i hver Kreds for sig, naar de drøfter nedenstaaende Udkast, ogsaa vil dørfte, om de i deres egen Kreds har et Emne, eller om de ønsker at støtte et andet Distriktsformandsømne i anden Kreds. — Paa Foranledning skal vi fremhæve, at